

Evita Roháčková

O VLCÍCH
A JEHŇÁTKÁCH

O VLCÍCH A JEHNÁTKÁCH

Evita Roháčková

PODVĚDOMÝ DOJEM

Surrealisticky krásná
myšlenka do tmy bez oken,
vzpomínka na pocit spásná,
modlitba za promarněný sen.

Nebezpečná ve svém původu,
tříštíc se křišťálový třpyt,
důvod mých vnitřních rozhodů,
a strnule rozevlátý klid.

Z písku slova hmatatelná,
ledová slza pro úsvit,
říkanka z dále nezřetelná,
hluboko ukrývaný cit.

Jediný věrný se v šerém stínu
lesknoucí odraz černých splínů.

O VLCÍCH A JEHŇÁTKÁCH

Jako z dětské pohádky:
"Ťuky ťuky na vrátka,
otevřete, kůzlatka!"
Teď není čas na hrátky.

A vlk v kůži jehňátka
plíží se zas lesní strání,
zaútočí zdenadání,
to už není pohádka.

Sláva s leskem pozlátka,
když vlci táhnou v smečkách,
vyjí k luně, šíří strach...
...Nečtěte dál, děťátka!

AMBIVALENCE

V orosené trávě
splétá z pampelišek věnce,
podruhé zas proutí
z hořké ambivalence.

Škrábance od trní,
Ona - Tvoje první dáma,
tak proč tady sedí,
pláče, usoužená, sama?

Na ni jsi nemyslel...

Slova ztratila už cenu,
jednou mi vrátíš cit
a já na něj zapomenu.

BOUŘE NÁM NAD HLAVAMI

Zdalo se mi, že vítr duje do oken
a od hor proniká k nám tiše němý stén
bolavých, truchlivých zítřků.
A mračna se seběhla nám nad hlavami,
záchvĕv beznadĕje vniká mezerami
našich rozdrásaných vnitřků.

Po čem toužíte, vy lháři samozvaní?
Spálit desatero Božích přikázání?
Upsat svou ďáblu duši?
Bohužel, smlouva už byla podepsaná,
do pekel vítá Tě Midianská brána,
na niž se hříchem buší.

Zahřmělo se a blesk rozčísł oblohu,
vrátit čas zpĕt, to nesvedu a nemohu...

MÁ SESTRA

Má sestra se mi vkradla do pokoje,
beze slov a bez klepání,
zeptala se tiše: "Co je?".
a nad postelí se mi sklání.

Udiveně hledím na ni,
nepromluvím slova ani,
vždyť drze mě tu překvapila!
Vtrhla ke mně znenadání,
bez pobídky a zavolání...

...Tak to nejde, moje milá...

Teď sedím tady s hlavou v dlaních,
sen myšlenky se rouhá,
utopená ve svých přáních...

Jak jmenuje se sestra?

Touha.

LOVEC TORNÁD

Přitahuješ mě,
jako ta tornáda,
jenž stromy lámou
a vašeň proudí v žilách.
Jak bouře, jenž krásou klamou,
a nevíš, co je v jejich silách.

Nespoutaná divočina,
tak stejná a stále jiná,
tiché noci v supercelle.
V pasti křičím divých běsů,
já miluji a já to snesu,
spávat v náruči nepřitele.

Pro pocit vítězství,
pro pocit slávy...
Není to správné a nejsi ten pravý,
ale co s tím naděláme?

Nezvládnou to, vždyť se známe...

A zas nade mnou mračná stěna,
bláznovstvím a chtíčem zděná,
klenba všech mých přání,
za chvíli se zborčí lehce,
utéct mám, však mě se nechce,
pro tornáda nemám stání.

Ale já Tě zničím!

Netušíš, co značí vášeň,
Ty jsi pro mě ničím...

DELIRIUM

Střemhlavý let na opiu,
nespatřit barvy duhy,
v opojném deliriu,
ve službách zlého sluhu.

Možná, že tenkrát naposledy
na nebi shlédli jsme cirru,
noc nám tenkrát seslala zvědy,
mohli jsme žít dále v míru.

My jsme ty zvědy zastřelili,
v tom deliriu.
My jsme ty zvědy zastřelili,
ve hvězdy červánky se slily,
pláču teď a piju.

Ještě cítím Tvůj dech,
tak kam máme ten spěch?

Ještě vím, že žiju...

OXYMORON

Jak nazvat tento stav?
Přejasně zárný nov,
svléknutý noci háv,
rozpadlé bouře lov.

Ukrutných očí jas,
vyhaslý ohně žár
a němé dívky hlas,
poklidných větrů svár.

Milenců nenávist,
přítomnost dávných dob
a knihy čistý list,
s pomníkem prázdný hrob.

NEŽ BLESK UHODÍ

Proboha, už jsem se probudila,
to je místo, o kterém jsem snila,
tornádová alej vprostřed pekla.
A ten vítr, který vál mi ve snech,
a déšť, ulpívající mi na rtech,
i ta slova, která jsem mu řekla...

Pospěš, než čas se narodí,
pospěš, než prolne nás stesk,
polib mě, než blesk uhodí,
rychle, než uhodí blesk.

Těžká clona a nebesa svítí,
padám dolů, slyším hromobití,
kroupy mě bičují do ramen.

Kvílivá hudba ničí mi uši
a vlastní srdce v hlavě mi buší,
krví svou píši vzkaz na kámen...

Slunce se k bouři nehodí,
mrakem mu zakrývá lesk,
propusť mě, než blesk uhodí,
propusť, než uhodí blesk!

TICHÁ LEŽ

Potemněl svět...
V hlavě se honí myšlenky,
přilévám vína do sklenky,
s očima mrtvé panenky...
Popíjím jed.

Buší mi srdce, když kradu,
v stopách úmorného hladu,
ve shnilých zahradách.
Chráním divů plod jediný,
rudé jablko bez viny,
lásku svou na márách.

Parfém s vůní chryzantény,
chladná postel, čtyři stěny,
a ticho v okolí.
Uvadnoucí růže plané,
krásku nikdo nedostane
a žal nikdo neskolí.

Co oči nevidí, to srdce nebolí...

Nepravdivá pravda lživá
touhu z vraždy podezřívá
a promine prý cokoli...

KDYBYCHOM V PEKLE SHOŘET MĚLI

I kdybychom v pekle shořet měli,
 má lásko,
i kdybychom v pekle shořet měli
 a úsvit víckrát neviděli,
budu Tě milovat, má lásko.

I kdyby ptáci ztratili křídla,
 má lásko,
i kdyby ptáci ztratili křídla,
smrt vkradla se v jejich sídla,
zůstanu s Tebou, má lásko.

I kdyby prameny v řekách vyschly,
 má lásko,
i kdyby prameny v řekách vyschly,
tak vzpomínky v naší mysli
pramenit budou, má lásko.

Kdybychom vstříc měli vyjít zkáze,
 má lásko,
kdybychom vstříc měli vyjít zkáze
 a zaplatili za to draze,
neopustím Tě, má lásko.

TOUHY ŽÁR

Touhy žár, můj spalující,
a tlukot srdce zrychlující,
letmé pohledy nazpátek,
kde konec je, a začátek?

Slyším hrom kol, blíž a blíže,
jsi moje tlaková níže,
má vroucí krev v mém těle,
na moji vášeň všelék.

Ten oheň v nitru zase vzplál,
co Bůh mi dal, to ďábel vzal,
déšť ten plamen neuhasí,
vítr duje, láme klasy.

Pak utichne vše v okamžiku,
jak do hrudi bys vrazil dýku,
jen Tvoje slzy na mé dlani...
aň ostří víc mě neporaní!

Teď havran kolem hlavy krouží,
a klid je, jako v mezibouří,
žal se do mé mysli vtiská,
za obzorem hřmí se, blýská.